

Филипов О.Ю., ст. гр. ГЕ-14-1д, Ільчук І.А., ст. викл. – науковий керівник

## **ФІЛОСОФСЬКІ РОЗДУМИ ПРО БУТТЯ ЛЮДИНИ**

*Запорізька державна інженерна академія, кафедра УСФН*

Буття людини - це його біологічне, соціальне і духовне життя (специфічні форми руху матерії). Кожна людина - особа, яка формується тільки у сфері конкретних громадських зв'язків і стосунків, в якій людський індивід вступає в спілкування з собі подібними. Він переймає у інших людей їх життєвий досвід, накопичені за усі попередні епохи історичного розвитку людства знання. Він привласнює вироблені до нього духовні цінності, а також практичні правила і засади, моральні норми життєдіяльності. Все це і характеризує різні соціальні стани і духовні процеси у бутті особи. Осмисливши своє місце і роль в громадському бутті, людина стає самобутньою особою, унікальною індивідуальністю.

Буття людини у філософії з'являється як існування трьох сфер реальності : об'єктивно-матеріальною (матеріосфери), живої речовини (біосфера) і суб'єктивної духовності (духосфери). Вони проявляються в двох іпостасях: як передумова і як результат. Народившись, людина (як організм) повинна «зуміти вписатися» в духовний рух, щоб стати власне людиною. Якщо духовне середовище сприятливе, а індивід правильно визначив мету свого життя, він досягає кінцевого результату - стає особою. Матеріальне і духовне буття останньої є діалектичним процесом єдиної суспільно-матеріальної історії людства.

Філософські суперечки про природу людини і його буття мають багатовікову історію. Нерідко природу людини називали бінарною, тобто подвійною. Це, з одного боку, найвищий ступінь саморозвитку живої природи. З іншого боку, як стверджує К. Маркс, «суть людини не є абстракт, властивий одній людині. У своїй дійсності вона є сукупність усіх громадських стосунків». Таким чином, виробнича і духовна сфери відіграють ключову роль у становленні людського буття.

Говорячи про буття людини, не можна не помітити той факт, що воно не лише є функціональним, як і у усіх живих істот, але і проходить певні стадії становлення, коли разом з розвитком тіла удосконалюється і міцніє людський дух. І хоча обидва ці процеси діалектично взаємозв'язані, розвиток кожного з них йде своїм шляхом і підкоряється своїм законам. Звідси нескінченне різноманіття і несхожість один на одного окремих людей, які по-різному проходять фактично одні і ті ж етапи у своєму саморозвитку: індивід, особа, індивідуальність. Буття кожної людини «твориться» поривом індивідуального духу і вольовим зусиллям особи. У пізнанні і творенні істинно людського буття кожному необхідно знайти свою духовну вершину і з цієї висоти «творити» власну долю.

Окремі індивіди, не кажучи вже про громадські групи або про людство в цілому, виходять зі свого територіального і тимчасового положення, коли адаптуються до змінювань у цьому світі. Але вони не зробили б жодного вірного кроку, якби повсякденно, щогодини не з'ясовували, які об'єктивні властивості самого світу, його речей, предметів і явищ. Кожна людська особистість, дивлячись на світ, бачить його по-своєму. Вона судить про нього залежно від рівня своєї свідомості. Чим він вищий, тим легше не лише виживати у цьому світі, але і змінювати його на краще.

Я вважаю, філософсько-моральне орієнтування людини припускає глибокий інтелектуальний і загальноосвітній, загальнокультурний саморозвиток особи і щире її прагнення до осмисленого життя і морально-етичної громадської діяльності.